

LESESTRATEGI

Husk å velge lesestrategi før du begynner på teksten!

Luridiumstyven

William var på vei til Vitenskapshistorisk museum sammen med klassen. I lomma hadde han et avisutklipp om den store Umuligheten. «Verdens vanskeligste kode kommer til Norge», sto det med store bokstaver. Mange av verdens beste kryptologer hadde forsøkt å løse koden, uten å få det til. William elsket koder. Og snart skulle han få se den med egne øyne. Han kunne nesten ikke vente. I morgen skulle utstillingen videre til Finland. Det var i dag eller aldri.

Men bussturen gikk ikke helt som planlagt. Plutselig rykket det kraftig i bussen. «Ingenting å bekymre seg for,» sa bussjåføren over høyttaleranlegget. «Det er bare en liten punktering. Vi er tilbake på veien på et blunk.»

Det tok to timer. Ville de fortsatt rekke utstillingen? William hadde en dårlig følelse.

«Dere er litt i seneste laget,» sa Edna, guiden som tok imot dem på museet. «Umulighetsutstillingen er i ferd med å stenge.» William stivnet. Det kunne ikke være sant. «Siden dere ikke rakk Umulighetsutstillingen, går vi rett på kunnskapsrebusen. Det er best om dere går sammen to og to.»

William sto helt stille. Skuffelsen lammet ham fullstendig. «Er

Umulighetsutstillingen helt stengt?» spurte William. «Ja, det er stappfullt der nede. Vi kan ikke slippe inn flere. Må følge brannforskriftene.» William nikket. Han tenkte seg om. «Jeg ... jeg må bare en tur på do,» sa han og kastet et blikk på læreren sin. Han var heldigvis opptatt.

William gikk ned trappene og snek seg inn i lokalet der folk allerede stod som sild i tønne. Han presset seg helt frem til scenen og hørte en stemme si «Nå er det bare fem minutter igjen til å løse verdens vanskeligste kode!». Mange hadde forsøkt, men ingen hadde klart det ennå. Akkurat nå var det en mann som het Vektor Hansen, som holdt på, men ikke engang mannen med Norges høyeste IQ klarte å løse Umuligheten. «Dette er bare tull!» ropte han oppgitt. «Er det bare juks?» ropte en stemme fra salen. «La en til få prøve for å bevise at det ikke er juks!» «Ok! En til, den siste for i kveld,» ropte mannen som ledet konkurransen på scenen. «Hvem vil prøve?» Ingen sa noe.

«Ingen?» spurte mannen på scenen. «William!» ropte plutselig en høy stemme. Det var læreren til William som hadde lett etter ham. Alle kikket på William. «Et barn? Ja hvorfor ikke?» sa mannen på scenen. «La ham prøve.» «Nei, vent, jeg mente ikke ...,» ropte læreren, men William ble dratt opp på scenen. Salen brøt ut i spontan applaus.

William kikket på sylindere. Han hadde aldri sett tegnene før. Men plutselig begynte det å skje noe. Det spredte seg som en varme i kroppen hans. Den nådde hendene, og de begynte å ta i sylindere. Fingrene gikk fortere og fortere, han snudde, vendte og vred på de små delene. Så forsvant tid og sted.

Salen jublet og brølte. William ble dratt ut av transen sin. Sylindere var delt i to. Oppi den ene delen var det festet en liten messingplate hvor det stod: «GRATULERER». William skjønte ingenting. Sylindere måtte være ødelagt. Den MÅTTE!

Oppgaver:

Se Elevbok 7B side 264–265.

Gjør oppgavene 1, 3, 4, 5, 6, 7 og 8.

Forenklet med tillatelse fra Bobbie Peers